

הטלוויזיה הצליחה למצוא את פניה הזוהרות של גלוריה הבלונדית, אך לא

טלוויזיה הגונה בעולם. המסדרון מלא אנשים. חדר-החדשות הומה מרוב בני-אדם. אנשים יושבים על שולחנות. מלצר, הנושא מגש ועליו כוסות קפה רי עוגות, מפלח לעצמו דרך, בזריזות, אל חדרו של אחד המנהלים. מי שיושב ליד שולחן-עבודה אינו יכול כימעת לעבוד, מרוב צילצולי-טלפון.

טלוויזיה הגונה בעולם. המסדרון מלא אנשים. חדר-החדשות הומה מרוב בני-אדם. אנשים יושבים על שולחנות. מלצר, הנושא מגש ועליו כוסות קפה רי עוגות, מפלח לעצמו דרך, בזריזות, אל חדרו של אחד המנהלים. מי שיושב ליד שולחן-עבודה אינו יכול כימעת לעבוד, מרוב צילצולי-טלפון.

התמונות החיות בבאלאגן העצום

ש יתה לדוגמא: „מה? יומיים אתה עובד על עריכה? מהבוקר עד הערב? לא? רק מהצהריים? ואתה צריך דווקא אותה, או סתם מישהו שמבין ערבית? דווקא אותה? טוב. הוא יעבוד איתך עד הערב. בבוקר אני כבר אהרוג אותו אצלי...”

ובכל זאת: כל ערב, בשעה שבע, נדלקים האורות באולפן — ועל המסכים הפנימיים מוקרנת תוכנית שלימה בערבית. איש אינו רואה אותה, מלבד העובדים. פעמיים ב שבוע רואים הצופים, בחוץ, תוכנית אחרת — בעברית.

מתוך הבאלאגן העצום הזה נוצרות, איכשהו, התמונות החיות. בתוך המישרדים הצפופים של ה טלוויזיה נדחקים שני יצורים תאומים: הם קשורים לאותו סבור, יונקים מאותו מקור — ונאבקים האחד עם השני: המחלקה העברית והמחלקה הערבית. הדחיפה המעשית הגדולה להנהגת ה

איפור פני המדינה
גלוריה הבלונדית (22), אשר פניה הם פני מדינת-ישראל כפי שרואים אותה הצופים, מתאפרת לפני הופעתה על מסך הטלוויזיה.

ה רושם הראשון הוא של באלאגן עצום. גם הרושם השני והשלישי. למטה, ליד המעלית של בית היהודים בירושלים, מצטופפת פקעת אנשים. עזייה רפפורט — הנראה כאילו שכח לאכול בשבועיים האחרונים — רץ מן המרתף, כשהוא קורא הוראות למישהו בלתי-נראה. אביטל מוסינזון מסביר באנגלית לגבר שממנו: „שמונה תוכניות. זה בסדר. זה

תמונות מתוך

„מטרתנו: תוכניות מיקצועיות טובות”

הוא הדין לגבי זכות-קדימה בשימוש במתקנים השונים. מכיוון שהמחלקה העברית כבר מדורת לקה, בקביעות, קורה לא פעם שהיא דוחקת את רגלם של „הערבים” מהאולפן הקטן, המנוצל עד למאכסימום. אלא שכל זה אינו מפיל את רוחם של אנשי המחלקה הערבית. הם חוזרים הכרה, מיטית-כימעת, שהם בסדר. שהם מסוגלים כבר עכשיו להציג מאגזין יומי שלא יפול מזה של המחלקה העברית. אחד מהם אפילו פיתח תיאוריה: „אנחנו יודעים את המינבולות שלנו. אנחנו לא מנסים להפיק תוכניות שיתחרו עם התוכניות של הטי. בי. אמ. מטרתנו להגיש תוכניות מיקצועיות טובות, לא

הבביאליאגיאוק

אושר. תעשה שמונה תוכניות. אבל לא כל אחת תוכנית בפני עצמה, אלא פרק מתוך תוכנית קבועה. אתה מבין?”
האיש אומר שהבין, אבל ברור לגמרי שלא הבין. מוסינזון מכופף את שני הי מטרים של קומתו, חוזר על הכל מחדש. גם הקומה העליונה נראית כמו בית משוגעים. מה שמתרחש כאן אינו דומה לא למערכת עיתון ברעיים האחרונים לפני ההדפסה, ולא לתחנת-שידור לפני מהדורת החדשות. בעצם, גם לא לשום תחנת

מספיקה, והמחלקה הערבית מתפשת באופן נואש כוחות חודשים. „לא נכון שאין”, פסק ענברי (50), שהיה אחד ממייסדי המחלקה הערבית של קול ישראל, עבר לאחר-מכן לעסקנות במפלגה הליבראלית. „יש אפילו בעלי-מיקצוע מעו לים. אבל הם אינם מוכנים לעבוד בתנאים של מישרה ממלתי.”
כי העבודה בטלוויזיה היא עבודת-פרך, הדורשת שעות רבות ואינה משאירה פנאי לעבודה נוספת. עורך-החדשות בטלוויזיה הסעודית, למשל, חזר לירושלים המזרחית, היה מוכן לעבוד בשביל התחנה הישראלית — אבל לא בשביל 800-900 ל” לחודש.
אלה שהתקבלו לעבודה נמשכו בעיקר עלידי הקסם שבטלוויזיה. „אבל כמה זמן יכול אדם לחיות כמו שיכור מיון מתוק?” שאל אחד מעובדי-המחלקה הבכירים. „יבוא הרגע שהוא יתפכח ויחפש משהו לאכול.” מה יעשה אז? „יעזוב. הוא יקח איתו את כל הידע, את כל ההכשרה שהשקיעו בו — ויעבור לחברה פרטית, המייצרת סרטים בשביל הטלוויזיה. שם כבר יקבל משכורת מתאימה לו יותר.”
ומי שלא יעזוב עלול להישחק. כי קצב העבודה הוא הרסני, והבלאי יהיה גבוה. בינתיים הם מחזיקים מעמד, כי הם שרו יים במתח כפול ומכופל: מתח ההתחרות עם המחלקה הערבית, מתח האתגר של מיק צוע חוש, מתח שיוצרת תחושת-השליחות, מתח הציפייה לתגובות הצופים. בזכות ה מתח הזה, הם מתייצבים מדי ערב מול ה מצלמות ובחדר-הבקרה, כדי להגיש את ה מאגזין היומי שלהם — אשר שום זר אינו רואה אותו.
בשידורים אלה הם מחשלים נשק רב עוצמה. באיון מידה יהיה זה גם נשק יעיל? עוד מעט אפשר יהיה לשפוט.

מדהימות. כשמגיע, למשל, סרט-חדשות מ חו”ל: אצלנו בוחרים מתוכו קטע רצוף של כמה דקות, מוסיפים לו קריינות ערבית, וזהו. זה לא מזהיר — אבל זה נקי וטוב.
„במחלקה העברית עובדים חברה שהת מחו באולפנים המשוכללים ביותר בעולם. לא מתאים להם לעשות עבודה כזאת, פשוטה. הם יתכחו את הסרט לעשר חתיכות של 20 שניות, יכניסו באמצע קיטעי-חיבור ופרשנות. הכל על אלפיות של שניה. אם זה הולך — זה מצויין. אבל אם סועים בכמה שניות — זה עלוב ומגוחך.”

מתח ההתחרות ותחושת-השליחות

ב נושא אחר נעלמת צניעותם של אנשי המחלקה הערבית: הכוכבים. לפני המצלמות יכולה מחלקתם להעמיד חצי-תרי סר קריינים ומגיש תוכניות — יהודים וערבים — בעלי הופעה טלוויזיונית משכ נעת ביותר. ובראשם: התגלית הבלונדית הזוהרת, גלוריה סטיוארט.
בחיים היא נראית רגילה למדי: שיער בלונדי ישר, עור שוף, עיני-תכלת וקומה בינונית. ההפתעה הראשונה באה ברגע ש היא פותחת את פיה ומתחילה לדבר: הער בית שלה נעימה, שוטפת, רהוטה. הנערה — שנולדה לאב אנגלי ולאם איטלקיה, וא שר גדלה בחתך הוריה ביריחו — הספיקה להופיע רק פעם אחת לעיני צופי הטלוויזי יה, אבל היא כבר כוכב.
מנהל מחלקת-החדשות בערבית, שלמה ענברי, מאושר על המול הטוב שהביא אר תה אליו. אבל גלוריה סטיוארט אחת אינה

עובדי הטלוויזיה המרכזיים עוקבים אחר שידור אחת התוכניות, במעגל שגור. יושב באמצע: מנהל מחלקת-החדשות בערבית, שלמה ענברי. מאחוריו יורם רונן. משמאלו: שלמה אהרונוסון.

ביקורת-עצמית